

"মৰমৰ সন্তানসকল – নিজৰ স্বভাৱ পিতাৰ সমান ইজি (সৰল) কৰি তুলিবা, তোমালোকৰ কোনো ধৰণৰ অহঙ্কাৰ থাকিব নালাগে, বুদ্ধি যাতে জ্ঞানযুক্ত হয়, অভিমান যাতে নাথাকে"

প্ৰশ্ন: ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰিও কিছুমান সন্তান বেবীতকৈও বেবী হয় (শিশুতকৈও শিশু) - কেনেকৈ?

উত্তৰ: কিছুমান সন্তানে ছাৰ্ভিচ কৰি থাকে, আনক জ্ঞান শুনাই থাকে কিন্তু পিতাক স্মৰণ নকৰে। কয় – বাবা, স্মৃতি পাহৰি যাওঁ। সেয়েহে বাবাই তেওঁলোকক বেবীতকৈও বেবী বুলি কয় কাৰণ সন্তানে কেতিয়াও পিতাকক নাপাহৰে, তোমালোকক যিজন পিতাই প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) কৰি তোলে, তেওঁক তোমালোকে কিয় পাহৰি যোৱা? যদি পাহৰি যোৱা তেন্তে উত্তৰাধিকাৰ (সম্পত্তি) কেনেকৈ পাবা। তোমালোকে হাতেৰে কাম কৰিও পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে।

ওঁম শান্তি। পঢ়াৰ এইম-অবজেক্টতো (লক্ষ্য-উদ্দেশ্যতো) সন্তানসকলৰ সন্মুখতে আছে। সন্তানসকলে এইটোও জানে যে পিতা সাধাৰণ শৰীৰত বিৰাজমান হৈ আছে, তাকো বৃদ্ধ শৰীৰত। তাততো (সত্যযুগত) যদিও বৃদ্ধ হয়, তথাপিও আনন্দিত হৈ থাকে যে মই শিশু হ'মগৈ। সেইদৰে এৱোঁ (ব্ৰহ্মা বাবায়ো) জানে, এওঁৰ এইটো আনন্দ থাকে যে মই এয়া (নাৰায়ণ) হ'বলৈ গৈ আছোঁ। শিশুৰ নিচিনা চলন হৈ যায়। শিশুবোৰৰ দৰে ইজি (সহজ; সৰল) হৈ থাকে। অহঙ্কাৰ (মইবৰ ভাৱ) আদি একোৱেই নাই। জ্ঞানযুক্ত বুদ্ধি। যেনেকুৱা এওঁ (ব্ৰহ্মা বাবা)ৰ বুদ্ধি, সেয়াই তোমালোক সন্তানসকলৰ হোৱা উচিত। বাবাই আমাক পঢ়াবলৈ আহিছে, আমি এনেকুৱা হ'মগৈ। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলৰ অন্তৰত এইটো আনন্দ থকা উচিত নহয় জানো - মই এই শৰীৰ ত্যাগ কৰি এয়া (দেৱী-দেৱতা) হ'মগৈ। ৰাজযোগ শিকি আছোঁ। কনিষ্ঠ সন্তান অথবা জ্যেষ্ঠ, সকলোৱে শৰীৰ এৰিব। সকলোৰে বাবে পঢ়া একেই। এৱোঁ (ব্ৰহ্মা বাবায়ো) কয় - মই ৰাজযোগ শিকোঁ। পুনৰ গৈ প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ) হ'মগৈ। তোমালোকেও কোৱা - আমি প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হ'মগৈ। তোমালোকে প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ হ'বলৈ পঢ়ি আছা। অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। বুদ্ধিত এইটো নিশ্চয় আছে যে আমি বেগৰৰ (ভিকহৰ) পৰা প্ৰিন্স হ'বলৈ গৈ আছোঁ। এই বেগৰ সৃষ্টিখনেই নাশ হৈ যাব। সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হৈ থকা উচিত। পিতাই সন্তানসকলকো নিজৰ সমান কৰি তোলে। শিৱবাবাই কয় - মইতো প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ হ'ব নালাগে। এই (ব্ৰহ্মা) বাবাই কয় - মইতো হ'ব লাগিব নহয় জানো। মই পঢ়ি আছোঁ, এয়া হ'বৰ বাবে। ৰাজযোগ হয়, নহয় জানো। সন্তানসকলেও কয় - আমি প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ হ'মগৈ। পিতাই কয় - একেবাৰে ঠিক (শুদ্ধ)। তোমালোকৰ মুখত গোলাপ (বাস্তৱত সেয়াই হওক)। এই পৰীক্ষাও হৈছে প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ হোৱাৰ বাবে। ন'লেজ (জ্ঞান)তো বৰ সহজ। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু ভৱিষ্যতৰ উত্তৰাধিকাৰক (সম্পত্তিক) স্মৰণ কৰিব লাগে। এই স্মৰণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰতেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। এইটো (পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰৰ) স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়া অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। সন্তানসকলে উদাহৰণ দিয়ে, কাৰোবাক এনেকৈ আওৰাই থাকিবলৈ দিয়া হ'ল যে - মই ম'হ হওঁ, মই ম'হ কওঁ..... তেতিয়া সঁচাকৈয়ে তেওঁ নিজক তেনেকৈয়ে ভাবিবলৈ ল'লে। সেই সকলোবোৰ হৈছে অদৰকাৰী কথা। ইয়াততো ৰিলীজিয়নৰ (ধৰ্মৰ) কথা। সেয়েহে পিতাই সন্তানসকলক বুজায় - জ্ঞানতো অতি সহজ, কিন্তু স্মৃতিত থকাৰ ক্ষেত্ৰত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। বাবাই প্ৰায়ে কয় - তোমালোকতো বেবী (শিশু) হোৱা। সন্তানসকলে তেতিয়া অভিযোগ কৰে, আমি বেবী নেকি? বাবাই কয় - হয়, বেবী হোৱা। যদিও জ্ঞান বৰ ভাল, প্ৰদৰ্শনীত বহুত ভালকৈ ছাৰ্ভিচ কৰা, ৰাতিয়ে-দিনে ছাৰ্ভিচত লাগি থকা তথাপিও বেবী বুলি কৈ দিওঁ। পিতাই কয় - এৱোঁ (ব্ৰহ্মাও) বেবী হয়। এই (শিৱ) বাবাই কয় - তুমি মোতকৈও জ্যেষ্ঠ, এওঁৰ ওপৰততো বহুত দায়িত্ব আছে। যাৰ মূৰত দায়িত্ব বেছি তেওঁ বহুত খেয়াল কৰিবলগীয়া হয়। কিমান খবৰ পিতাৰ ওচৰলৈ আহে সেইবাবে পুনৰ পুৱা উঠি স্মৰণ কৰাৰ চেষ্টা কৰে। উত্তৰাধিকাৰতো তেওঁ (শিৱবাবা)ৰ পৰাই ল'ব লাগিব। সেয়েহে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। সকলো সন্তানকে নিতৌ বুজাওঁ। মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক স্মৃতিৰ যাত্ৰাত বৰ দুৰ্বল। জ্ঞানত যদিও ভাল কিন্তু প্ৰত্যেকেই নিজৰ অন্তৰক সোধা - মই পিতাৰ স্মৃতিত কিমান সময় থাকোঁ? বাৰু, দিনত বহুত কাম আদিত ব্যস্ত হৈ থকা, আচলতে কাম কৰি থাকিও স্মৃতিত থাকিব পাৰা। প্ৰবাদো আছে - হাতেৰে কাম কৰি থাকিবা, বুদ্ধি তাত লগাই ৰাখিবা। যেনেকৈ ভক্তি মাৰ্গত যদিও পূজা কৰি থাকে, বুদ্ধি অন্য ফালে ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদিৰ ফালে গুচি যায় অথবা যদি কোনোবা স্ত্ৰীৰ স্বামী বিলাতত আছে তেন্তে তেওঁৰ বুদ্ধি তালৈ গুচি যাব, যাৰ সৈতে বেছি কানেক্ষন (সম্পৰ্ক) আছে। গতিকে যদিও ছাৰ্ভিচ ভালকৈ কৰা তথাপি পিতাই বেবী বুদ্ধি বুলি কয়। বহুত সন্তানে লিখে - মই পিতাৰ স্মৃতি পাহৰি যাওঁ। হেৰ', পিতাকতো বেবীয়েও নাপাহৰে তুমিতো বেবীতকৈও বেবী হোৱা। যিজন

পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোক প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ হোৱাগৈ, তেওঁ তোমালোকৰ পিতা-শিক্ষক-গুৰু হয়, তোমালোকে তেওঁক পাহৰি যোৱা!

যিসকল সন্তানে সম্পূৰ্ণ খতিয়ান পিতালৈ পঠিয়াই দিয়ে বাবাই তেওঁলোককহে নিজৰ ৰায় দিয়ে। সন্তানসকলে ক'ব লাগে মই পিতাক কেনেকৈ স্মৰণ কৰোঁ? কেতিয়া স্মৰণ কৰোঁ? তেতিয়া পিতাই ৰায় দিব। বাবাই বুজি পাব এওঁৰ এইটো ছাৰ্ভিচ আছে, সেই অনুসৰি তেওঁৰ আজৰি সময় কিমান থাকিব পাৰে? গভাৰ্ণমেণ্টৰ (চৰকাৰী) চাকৰি কৰাসকলৰ আজৰি সময় বহুত থাকে। কাম অলপ কম হৈ গ'ল তেতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব। ঘূৰোঁতে-ফুৰোঁতেও যাতে পিতাৰ স্মৃতি থাকে। পিতাই সময়ো দিয়ে। বাৰু, ৰাতি ৭ বজাত শুই যাবা পুনৰ ২-৩ বজাত উঠি স্মৰণ কৰিবা। ইয়াত আহি বহি যাবা। কিন্তু এনেকৈ বহি স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাসো পিতাই কৰিবলৈ নিদিয়, চলা-ফুৰা কৰি থাকিওঁতো পিতাক স্মৰণ কৰিব পাৰা। ইয়াততো সন্তানসকলৰ বহুত আজৰি আছে। আগতে তোমালোকে একান্তত পাহাৰত গৈ বহিছিল। পিতাক স্মৰণতো নিশ্চয় কৰিব লাগে। নহ'লে বিকৰ্ম বিনাশ কেনেকৈ হ'ব। পিতাক যদি স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা তেন্তে বেবিতকৈও বেবী নহ'লা জানো। সকলোখিনি স্মৃতিত থকাৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। পতিত-পাৱন পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ন'লেজতো বহুত সহজ। এইটোও জানে - ইয়ালৈ আহি সেইসকলেই বুজিব যিসকল কল্পৰ আগতে আহিছিল। সন্তানসকলে ডায়ৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) পাই থাকে। এইটোৱে চেষ্টা কৰিব লাগে যে মই তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান কেনেকৈ হওঁ। পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ বাহিৰে অন্য কোনো উপায় নাই। বাবাক ক'ব পাৰা, বাবা মোৰ এইটো ধান্দা (কাৰবাৰ) থকা কাৰণে অথবা এইটো কাৰ্য হোৱাৰ কাৰণে মই স্মৰণ কৰিব নোৱাৰোঁ। বাবাই ততালিকে ৰায় দিব - এনেকৈ নহয়, এনেকৈ কৰা। তোমালোকৰ সকলোখিনি স্মৃতিত থকাৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। ভাল ভাল সন্তানে জ্ঞানতো বহুত ভালকৈ শুনায়, কাৰোবাক আনন্দিত কৰি দিয়ে কিন্তু যোগযুক্ত হৈ নাথাকে। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এইটো বুজা সত্ত্বেও আকৌ পাহৰি যায়, ইয়াতেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। অভ্যাস হৈ গ'লে তেতিয়া এৰ'প্লেণ (উৰাজাহাজ) বা ট্ৰেনত (ৰেল গাড়ীত) বহি থাকিলেও পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ নিচা জাগি থাকিব। আন্তৰিক আনন্দ থাকিব যে মই বাবাৰ দ্বাৰা ভৱিষ্যতৰ প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হৈ আছোঁ। ৰাতিপুৱা উঠি এনেকৈ পিতাৰ স্মৃতিত বহি যাবা। আকৌ ভাগৰি পৰা। বাৰু, পিতাৰ স্মৃতিত শুই যোৱা। পিতাই যুক্তি শুনায়। চলোঁতে-ফুৰোঁতে যদি স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা তেন্তে বাবাই ক'ব - বাৰু ৰাতি পিতাৰ স্মৃতিত বহিবা তেতিয়া তোমালোকৰ কিছু জমা হৈ যাব। কিন্তু এনেকৈ জবৰদস্তি (জোৰ কৰি) একে ঠাইতে বহাতো হঠযোগ হৈ যায়। তোমালোকৰতো হৈছে সহজ মাৰ্গ। ৰুটি খাওঁতেও বাবাক স্মৰণ কৰিবা। মই বাবাৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ মালিক হৈ আছোঁ। নিজৰ সৈতে কথা পাতি থাকিবা, মই এই পঢ়াৰ দ্বাৰা এয়া (দেৱী-দেৱতা) হওঁগৈ। পঢ়াত সম্পূৰ্ণ এটেনশ্বন (মনোযোগ) দিব লাগে। তোমালোকৰ চাব্জেক্টেই (বিষয়েই) কেইটিমান। বাবাই কিমান কমকৈ বুজায়, কোনো কথা নুবুজিলে বাবাক সুধিবা। নিজকে আত্মা বুলি বুজিব লাগে, এই শৰীৰতো ৫ ভূতেৰে (তত্বৰে) গঠিত হয়। মই শৰীৰ হওঁ, এনেকৈ কোৱা মানে নিজকে ভূত বুলি বুজি লোৱা। এইখন হয়েই আসুৰি সৃষ্টি, সেইখন হৈছে দৈৱী সৃষ্টি। ইয়াত সকলো দেহ-অভিমানী। নিজৰ আত্মাক কোনেও নাজানে। ৰং (ভুল) আৰু ৰাইট (শুদ্ধ)তো থাকে নহয় জানো। মই আত্মা অবিনাশী - এনেকৈ বুজাতো ৰাইট (শুদ্ধ)। নিজকে বিনাশী শৰীৰ বুলি বুজাতো ৰং (ভুল) হৈ যায়। দেহৰ বৰ অহংকাৰ আছে। এতিয়া পিতাই কয় - দেহক পাহৰি যোৱা, আত্মা-অভিমানী হোৱা। এই ক্ষেত্ৰত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ৪৪ জন্ম লোৱা, এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে। তোমালোকৰহে ইজি (সহজ) লাগে, তোমালোকৰেই ৪৪ জন্ম হয়। সূৰ্যবংশী দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীৰ ৪৪ জন্ম হয়, কাৰেক্ট (শুদ্ধ) কৰি লিখিবলগীয়া হয়। সন্তানসকলে পঢ়ি থাকে, কাৰেক্ষন (শুধৰণি) হৈ গৈ থাকে। সেই পঢ়াতো ক্ৰমানুসৰি নহয় জানো। কমকৈ পঢ়িলে তেন্তে দৰমহাও কম পাব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল বাবাৰ ওচৰলৈ আহিছা নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ সঁচা অমৰকথা (অমৰ কাহিনী) শুনিবলৈ। এই মৃত্যুলোক এতিয়া নাশ হৈ যাব। আমি অমৰলোকলৈ যাব লাগে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এইটো চিন্তা থাকিব লাগে যে আমি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান, পতিতৰ পৰা পাৱন হ'ব লাগে। পতিত-পাৱন পিতাই সকলো সন্তানকে এটাই যুক্তি (উপায়) শুনায় - কেৱল কয়, পিতাক স্মৰণ কৰিবা, চাৰ্ট (খতিয়ান) ৰাখিবা তেতিয়া তোমালোক বহুত আনন্দিত হ'ব। এতিয়া তোমালোকৰ জ্ঞান আছে, জগতৰ লোকসকলতো একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। তোমালোকে এতিয়া জ্ঞানৰ কিৰণ পোৱা। তোমালোক ত্ৰিনেত্ৰী, ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ আছা। বহুত এনেকুৱাও মনুষ্য আছে যিসকলে কয় - জ্ঞানতো য'তে ত'তে পাই থকা যায়, এয়া কোনো নতুন কথা নহয়। হেৰ', এই জ্ঞান কোনেও নাপায়েই। যদি তাত জ্ঞান পোৱাও যায় তথাপিও একোৱেতো নকৰে। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ কিবা পুৰুষাৰ্থ কৰে নেকি? একোৱে নকৰে। সেয়েহে পিতাই সন্তানসকলক কয় - ৰাতিপুৱাৰ সময় বহুত উত্তম। বহুত আমোদ পোৱা যায়, শান্ত হৈ যায়, বায়ুমণ্ডল ভাল হৈ থাকে। নিশা ১০ বজাৰ পৰা ১২ বজালৈ বায়ুমণ্ডল আটাইতকৈ বেয়া হৈ থাকে সেই কাৰণে ৰাতিপুৱাৰ সময় অতি উত্তম। ৰাতি সোনকালে শুই যাবা পুনৰ ২-৩ বজাত উঠিবা। আৰামেৰে বহিবা। বাবাৰ সৈতে কথা পাতিবা। ৱৰ্ল্ডৰ

হিষ্টী-জিওগ্ৰাফী (ইতিহাস-ভূগোল) স্মৰণ কৰিবা। শিৱবাবাই কয় - মোৰ ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান আছে নহয় জানো। মই তোমালোকক শিক্ষক হৈ পঢ়াওঁ। তোমালোক আত্মাসকলে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ প্ৰখ্যাত। যোগ কাৰ লগত? এইটোও লিখিব লাগে। আত্মাৰ পৰমাত্মাৰ সৈতে যোগ অৰ্থাৎ স্মৃতি আছে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জানা যে আমি অলৰাউণ্ডাৰ হওঁ (আদিৰ পৰা অন্তলৈকে ভূমিকা পালন কৰোঁ), সম্পূৰ্ণ ৪৪ জন্ম লওঁ। ইয়াত ব্ৰাহ্মণ কুলৰ সকলোই আহিব। আমি ব্ৰাহ্মণ হওঁ। এতিয়া আমি দেৱতা হ'বলৈ গৈ আছোঁ। সৰস্বতীও পুত্ৰী হয় নহয় জানো। বৃদ্ধও হওঁ, বহুত আনন্দিত হওঁ, এতিয়া মই শৰীৰ ত্যাগ কৰি ৰজাৰ ঘৰত জন্ম ল'মগৈ। মই পঢ়ি আছোঁ। আকৌ “গ’ল্ডেন স্প্ৰিং ইন মাউথ” হ’ব (মুখত সোণৰ চামুচ হ’ব অৰ্থাৎ সমৃদ্ধিশালী ঘৰত জন্ম হ’ব)। তোমালোক সকলোৰে এইটো এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য)। কিয়নো আনন্দিত হ’ব নালাগে। মনুষ্যই যিয়েই কৈ নাথাকক, তোমালোকৰ আনন্দ কিয় হেৰাই যায়। পিতাক যদি স্মৰণেই নকৰা তেন্তে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কেনেকৈ হ’ব। উচ্চ হ’ব লাগে নহয় জানো। এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰি দেখুওৱা, বিবুদ্ধিত কিয় পৰা? এনেকৈ ভাবি কিয় হতাশ হোৱা যে সকলোৱে জানো ৰজা হ’ব! এইটো খেয়াল আহিল মানে ফেইল (অসফল) হ’ল। স্কুলত বেৰিষ্টাৰী (ওকালতি), ইঞ্জিনিয়াৰিং (অভিযান্ত্ৰিক) আদি পঢ়ে। এনেকৈ ক’ব জানো যে সকলোৱে জানো বেৰিষ্টাৰ হ’ব। নপঢ়িলেতো ফেইল হৈ যাব। গোটেই মালাধাৰী ১৬১০৪ ৰ। পোন প্ৰথমে কোন আহিব? যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব। এজনে আনজনতকৈ তীব্ৰতাৰে পুৰুষাৰ্থতো কৰে নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে - এতিয়া আমি এই পুৰণা শৰীৰ এৰি ঘৰলৈ যাব লাগে। এইটোও যদি স্মৃতিত থাকে তেন্তে পুৰুষাৰ্থ তীব্ৰ হৈ যাব। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে সকলোৰে মুক্তি-জীৱনমুক্তি দাতা হৈছেই একমাত্ৰ পিতা। বৰ্তমান সৃষ্টিত ইমান কোটি কোটি মনুষ্য আছে। সত্যযুগত তোমালোক ৭ লাখ থাকিব। তাকো ৭ লাখৰ ওচৰা-উচৰি বুলি কোৱা হয়। সত্যযুগত আৰু বেছি কিমান থাকিব? ৰাজ্যত কিছুসংখ্যক লোকতো লাগে নহয় জানো। এয়া ৰাজ্য স্থাপন হৈ আছে। বুদ্ধিয়ে কয় সত্যযুগত বহুত সৰু বৃক্ষ হয়, বিউটিফুল (অতি সুন্দৰ)। নামেই হৈছে স্বৰ্গ, পেৰাডাইজ। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত গোটেই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। এয়াও যদি সদায় ঘূৰি থাকে তেতিয়াও ভাল।

এই কাঁহ আদি হয় এয়া হৈছে কৰ্মভোগ, এয়া পুৰণি জোতা (শৰীৰ)। নতুনতো ইয়াত পোৱা নাযায়। মই পুনৰ্জন্মতো নলওঁ। কোনো গৰ্ভতো প্ৰৱেশ নকৰোঁ। মইতো সাধাৰণ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। তোমালোকৰ এতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা, এতিয়া বাণীৰ সিপাৰে শান্তিধামলৈ যাব লাগে। যেনেকৈ ৰাতিৰ পৰা দিন, দিনৰ পৰা ৰাতি নিশ্চয় হ’ব, সেইদৰে পুৰণি সৃষ্টি নিশ্চয় বিনাশ হ’ব। এই সংগমযুগ নিশ্চয় সম্পূৰ্ণ হৈ সত্যযুগ আহিব। সন্তানসকলে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ প্ৰতি বহুত ধ্যান দিব লাগে, যিটো এতিয়া বহুত কম, সেইবাবে বাবাই বেবী বুলি কয়। বেবীৰ দৰে আচৰণ কৰি দেখুৱায়। এনেকৈ কয় যে বাবাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰোঁ, তেন্তে বেবী বুলিয়ে ক’ম নহয় জানো। তোমালোক সৰু বেবী, পিতাক পাহৰি যোৱা নেকি? অতি মৰমৰ পিতা, শিক্ষক, গুৰু আধাকল্পৰ ম’ষ্ট বিলাভেড (আটাইতকৈ মৰমৰ), তেওঁক পাহৰি যোৱা! আধাকল্প দুখত তোমালোকে তেওঁক স্মৰণ কৰি আহিছা, হে ভগৱান! আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰা কয় নহয় জানো। এতিয়া মই আহিছোঁ, যথা ৰীতিৰে স্মৰণ কৰিবা। বহুতক ৰাস্তা দেখুৱাবা। অনাগত দিনত বহুত বৃদ্ধি হৈ থাকিব। ধৰ্মৰ বৃদ্ধিতো হয় নহয় জানো। দৃষ্টান্ত হিচাপে অৰবিন্দ ঘোষৰ কথা ক’ব পাৰি। আজি তেওঁৰ কিমান চেণ্টাৰ (কেন্দ্ৰ) আছে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে সেই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞান পাইছা। এয়া পুৰুষোত্তম হোৱাৰ ন’লেজ। তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাগৈ। পিতা আহি সকলো লেতেৰা কাপোৰ চাফা কৰে (আত্মাৰ বিকাৰৰ মলীনতা চাফা কৰে)। তেওঁৰেই মহিমা আছে। মুখ্য হ’ল পিতাৰ স্মৃতি। জ্ঞানতো বহুত সহজ। মূৰুলী পঢ়ি শুনাবা। স্মৰণ কৰি থাকিব। স্মৰণ কৰোঁতে-কৰোঁতে আত্মা পবিত্ৰ হৈ যাব। পেট’ল (শক্তি) ভৰি গৈ থাকিব। তাৰ পাচত আত্মা দৌৰিব। এয়া শিৱবাবাৰ বৰযাত্ৰী বুলিয়ে কোৱা বা সন্তান বুলিয়ে কোৱা। পিতাই কয় - মই আহিছোঁ, তোমালোকক ‘কামচিটা’ৰ পৰা নমাই এতিয়া ‘যোগচিটা’ত বহুৱাওঁ। যোগৰ দ্বাৰা হেলথ (স্বাস্থ্য), জ্ঞানৰ দ্বাৰা ৱেলথ (ধন-সম্পত্তি) পোৱা যায়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) সন্মুখত ৰাখি আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। কেতিয়াও হতাশ (বিষণ্ণ) হ’ব নালাগে – এইটো খেয়াল (চিন্তা) কেতিয়াও আহিব নালাগে যে সকলোৱে জানো ৰজা হ’ব। পুৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চ পদবী ল’ব লাগে।

(২) ম’ষ্ট বিলাভেড (আটাইতকৈ মৰমৰ) পিতাক অতি মৰমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে, এই ক্ষেত্ৰত বেবী (শিশুৰ দৰে) হ’ব

নালাগে। স্মৰণ কৰিবৰ বাবে ৰাতিপুৱাৰ সময়খিনি ভাল। আৰামেৰে শান্তিত বহি স্মৰণ কৰিবা।

বৰদান: একতা আৰু একাগ্ৰতাৰ বিশেষত্বৰ দ্বাৰা ব্যৰ্থ আৰু নেতিবাচক সংকল্পৰ পৰা মুক্ত স্থিতি গঢ়ি তোলাঁতা সফলতা স্বৰূপ হোৱা

বাপদাদাক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ কাৰ্যত সফলতাৰ বৰদান প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ সদায় এক হৈ এজনক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ। একতাৰ এটা আঙুলিয়েই সহযোগৰ নিদৰ্শন হিচাপে দেখুওৱা হৈছে আৰু একাগ্ৰতা অৰ্থাৎ সদায় ব্যৰ্থ আৰু নেতিবাচক সংকল্পৰ পৰা মুক্ত স্থিতিৰ দ্বাৰাহে সফলতা ডিঙিৰ হাৰ (মালা) হৈ যায়। কিন্তু তাৰ বাবে সদায় এইটোৱে শ্লোগান স্মৃতিত থাকিব লাগে যে “সমস্যা স্বৰূপো নহওঁ নতুবা সমস্যাক দেখি বিচলিতো নহওঁ। সদায় সমাধান স্বৰূপ হৈ থাকিম”।

শ্লোগান: বাপদাদাৰ ছত্ৰছায়াৰ তলত থাকিবা তেতিয়া মায়াৰ ছাঁয়া পৰিব নোৱাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!